

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci navrhovateľa: **J. A.**, narodeného X., bez dokladov totožnosti, evidenčné číslo: A X., štátneho príslušníka Pakistanskej islamskej republiky (ďalej len Pakistan), podľa vlastného udania v zahraničí naposledy bytom S., aktuálne s miestom pobytu na Slovensku: Š., zastúpený JUDr. L. Č. P., právnu poradkyňou S., M., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu ČAS:MU-410-53/PO-Ž-2009 zo dňa 28. júla 2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/74/2010-57 zo dňa 2. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/74/2010-57 zo dňa 2. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-410-53/PO-Ž/2009 zo dňa 28. júla 2010, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13c ods. 1 a § 20 ods.4 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

Krajský súd k námietke, že odporca neúplne zistil stav veci uviedol, že odporca v zmysle zrušujúceho rozsudku Krajského súdu v Košiciach doplnil dokazovanie aktuálnymi správami o krajine pôvodu navrhovateľa zameranými na bezpečnostnú situáciu v Pakistane. Z týchto správ vyplýva, že na severe a severozápade Pakistanu, teda v oblastiach hraničiacich s Afganistanom a v provinciách FATA a NWFP prebiehajú podľa aktuálneho stavu bojové operácie medzi vládnymi vojskami a ozbrojenými skupinami povstalcov – rebelov (hnutie Taliban, Al-Káida). Z ostatných provincií Pakistanu (Pandžáb, Sindh, Kašmír, Balúčistán) takéto bojové operácie hlásené nie sú. Objavujú sa aj teroristické útoky, cieľom ktorých sú najmä vojenské objekty. Ďalšie správy sú zamerané na všeobecné podmienky návratov pakistanských navrátilcov, resp. na možnosti voľného pohybu a usídlenia sa pakistanských občanov v rámci tejto krajiny. Podľa názoru krajského súdu odporca dostatočným spôsobom zistil stav veci potrebný na posúdenie bezpečnostných rizík návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu.

K námietke, že na základe nedostatočne zisteného stavu veci odporca dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd dospel k záveru, že tieto dve námietky nie sú dôvodné. Navrhovateľ ako sám uviedol, nebol trestne stíhaný a teda mu nebol uložený žiaden trest, t.j. ani trest smrti. Teda mu nehrozí ani jeho výkon. Navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom uviedol, že bol príslušníkmi Talibanu unesený, odkiaľ sa mu podarilo utiecť. Súd dospel k názoru, že ani táto skutočnosť, ak by sa udiala, nie je dôvodom k poskytnutiu doplnkovej ochrany, nakoľko s poukazom na všeobecné informácie o Pakistane, osobitne na tú časť, zaoberajúcu sa pôsobením Talibanu v jednotlivých provinciách Pakistanu je

zjavné, že toto hnutie nepôsobí na celom území Pakistanu, ale iba v niektorých častiach niektorých provincií. Ak sa teda navrhovateľ vráti do Pakistanu – do provincií mimo pôsobnosti Talibanu (napr. Pandžáb, Sindh, Kašmír, Balúčistan), takýto jeho návrat je bezpečný a celkom určite sa vyhne prípadnému opätovnému únosu. Súd tiež poukazuje na fakt, že navrhovateľom prezentovaný únos nebol cieľným práve na jeho osobu. Ako to vyplýva zo zisteného stavu veci, bojové operácie pakistanskej vlády, zamerané proti povstalcov (predovšetkým z hnutia Taliban), prebiehajú v severozápadných, resp. v severných oblastiach (provinciách) Pakistanu. Medzi tieto provincie sa zaraďuje aj provincia NWFP (Nord-West Frontier Province), z ktorej pochádza navrhovateľ, čo však automaticky nemôže znamenať, že návrat navrhovateľa do Pakistanu nie je možný. Zo správ tiež vyplynulo, že pakistanskí navrátilci sa pri svojich návratoch nestretávajú so zlým zaobchádzaním a to včítane neúspešných žiadateľov o azyl. Ako to je zrejme z charakteristiky tretieho predpokladu poskytnutia doplnkovej ochrany (vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu), predpokladom je existencia ozbrojeného konfliktu v krajine pôvodu, v dôsledku ktorého by bola osobná integrita navracajúcej sa osoby ohrozená. Ako to bolo vyššie uvedené a ako to vyplýva zo správ o krajine pôvodu navrhovateľa, Pakistan nie je možné charakterizovať ako krajinu, v ktorej prebieha vnútroštátny ozbrojený konflikt. A to i napriek tomu, že pakistanská vláda aktívne bojuje proti ozbrojeným skupinám povstalcov, predovšetkým z hnutia Taliban. Tieto bojové strety – operácie však prebiehajú v oblastiach susediacich s Afganistanom, resp. na severozápade a severe krajiny. Ostatné provincie sú z týchto operácií prakticky vylúčené. To znamená, že navrhovateľ sa môže bezpečne vrátiť do Pakistanu, minimálne do provincií mimo prebiehajúcich vojenských operácií, ktorými sú napr. Pandžáb, Sindh, Kašmír.

Pokiaľ navrhovateľ poukazuje na nepriaznivé klimatické podmienky, resp. na prírodné katastrofy (silné dažde, povodne a ich možné následky), tieto nie sú dôvodom na poskytnutie doplnkovej ochrany.

Ako vyplynulo z odôvodnenia rozsudku krajského súdu odporca postupoval správne, ak po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle, pretože nepovažoval navrhovateľove dôvody za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f/ zákona o azyle. Odporca

dostatočne zistil skutkový stav veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ odvolanie prostredníctvom svojej právnej zástupkyne a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, aby rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podľa jeho názoru odporca ako i krajský súd nesprávne právne posúdili vec.

Poukázal na skutočnosť, že v zrušujúcom rozsudku Krajský súd v Košiciach uložil odporcovi povinnosť doplniť dokazovanie doplnením aktuálnych správ o krajine pôvodu navrhovateľa z dostupných zdrojov o súčasnej bezpečnostnej situácii v Pakistane, konkrétne v provincii NWFP, z ktorej navrhovateľ pochádza a v kontexte aktuálnej bezpečnostnej situácie nanovo vyhodnotiť tvrdenia navrhovateľa a skutočnosti, ktorými odôvodňuje svoje obavy o bezpečnosť v prípade návratu do krajiny pôvodu.

Uviedol, že v konaní pred odporcom v rámci pohovoru niekoľkokrát uviedol, že bol unesený Talibancami a niekoľko dní väznený na neznámom mieste, odkiaľ sa mu podarilo ujsť. Podľa jeho názoru násilné zadržiavanie a obmedzovanie osobnej slobody s cieľom donútiť navrhovateľa ku spolupráci s Talibanom je potrebné považovať za neľudské, resp. ponižujúce zaobchádzanie.

Podľa názoru navrhovateľa Krajský súd v Bratislave nedostatočne zistil skutkový stav veci, nakoľko bezpečnostná situácia v krajine pôvodu je zlá. Krajský súd poukázal na možnosť vnútroštátneho presídlenia do iných častí Pakistanu. Problémy navrhovateľa by to však nevyriešilo, nakoľko problémy bezpečnostného charakteru sú v celom Pakistane. Zlú situáciu potvrdzuje aj nedávne odhalenie a následné zabitie Usámu-bin Ládina, ktorý bol odhalený vo svojom úkryte v Pakistane. Skutočnosť, že tak hľadaný človek sa mohol tak dlho ukrývať v Pakistane len potvrdzuje, že pakistanská vláda aj medzinárodné sily nestačia v boji proti terorizmu ozbrojených militantných skupín.

Odporca navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že právna zástupkyňa navrhovateľa ani navrhovateľ počas azylového konania neuviedli žiadne také dôvody a nepredložili dôkazné prostriedky, ktoré by oprávňovali správny orgán poskytnúť navrhovateľovi doplnkovú ochranu. Napriek skutočnosti, že navrhovateľ

pred odchodom žil v takej časti Pakistanu, kde prebiehajú ozbrojené konflikty medzi vládou a teroristickými skupinami, zakladá svoju žiadosť na takých dôvodoch, ktoré nie sú dôvodmi na poskytnutie doplnkovej ochrany podľa zákona o azyle a Ženevského dohovoru z roku 1951.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol jednomyseľne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 23. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Podľa § 13a zákona o azyle, ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 2 písm. f/ zákona o azyle na účely tohto zákona sa rozumie vážnym bezpráviom

- 1/uloženie trestu smrti alebo jeho výkon,
- 2/mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, alebo
- 3/vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neposkytnutí

doplňkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Ako vyplynulo z obsahu spisu krajského súdu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu navrhovateľ dňa 22. júla 2009 požiadal o udelenie azylu z dôvodu, že v poslednom čase hnutie Taliban prostredníctvom svojich vytvorených agentúr verbuje mladých chlapcov do výcvikových táborov, kde ich pripravujú na boj do Afganistanu. Z obavy o svoj život opustil Afganistan. Na Slovensku chce zostať žiť a pracovať.

Za účelom zdôvodnenia jeho žiadosti bol s ním vykonaný vstupný pohovor dňa 28. júla 2009 a 16. novembra 2009 doplnujúci pohovor, počas ktorého uviedol, že v krajine pôvodu nebol členom žiadnej politickej strany, organizácie alebo hnutia. Dôvodom jeho žiadosti o azyl bola obava o svoju bezpečnosť, pretože v mieste trvalého bydliska pôsobí hnutie Taliban, ktoré ohrozuje civilných obyvateľov krajiny. Dňa 25. apríla alebo 26. apríla 2009 sa mal navrhovateľ spolu so svojim bratrancom stať terčom únosu. Talibanci údajne po ňom chceli, aby spolupracoval s Talibanom.

Odporca svojim rozhodnutím z 20. novembra 2009 navrhovateľovi neudelil azyl a neposkytol mu doplnkovú ochranu. O podanom opravnom prostriedku rozhodol Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 5Saz/1/2010-95 zo dňa 16. marca 2010 tak, že vo výroku o neudelení azylu rozhodnutie potvrdil a vo výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany rozhodnutie zrušil a v tejto časti vrátil vec odporcovi na ďalšie konanie. Migračný úrad zaviazal vyhľadať a do spisu založiť aktuálne informácie o krajine pôvodu navrhovateľa a ustáliť, či v prípade navrhovateľa sú alebo nie sú dôvody na poskytnutie doplnkovej ochrany.

Počas ďalšieho konania bol s menovaným uskutočnený opätovný doplnujúci pohovor dňa 21. júla 2010, pri ktorom uviedol, že po odchode z Pakistanu počas pobytu na Slovensku sa mu len jedenkrát podarilo skontaktovať s mladším bratom J., pričom sa dozvedel, že jeho rodina má pokazený život a smúti preto, lebo jeho brat B. je nezvestný od doby, ako ho

uniesli ozbrojenci Talibanu a on sám utiekol do zahraničia. Uviedol, že pri návrate do Pakistanu by mu hrozilo nebezpečenstvo od členov Talibanu, lebo členmi ozbrojenej skupiny Lashkar Islami sú hlavne muži z kmeňa Afridi, tak ako aj on a údajne by ho oni po návrate do Pakistanu spoznali a ublížili by mu za to, že utiekol a odmietol bojovať v ich radoch.

Odporca v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ nepredložil žiadne doklady o svojej totožnosti s odôvodnením, že v Pakistane síce vlastnil cestovný pas, ale nevie, kde sa tento teraz nachádza. Jeho pakistanský identifikačný preukaz podľa jeho vyjadrenia zostal u rodičov. V priebehu konania nikdy neuviedol, že by bol objektom neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania. Podľa správ o krajine pôvodu pakistanskí navrátilci včítane neúspešných žiadateľov o azyl nie sú objektom zlého zaobchádzania pri návrate do krajiny pôvodu. K vážnemu a individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho konfliktu je potrebné uviesť, že zo správ založených v spise, v Pakistane niet medzinárodného či vnútroštátneho konfliktu. Z predložených správ vyplýva, že najmä v severnej časti krajiny pakistanská vláda vedie ozbrojený spor s ozbrojencami Talibanu a že teroristické organizácie organizujú teroristické aj samovražedné atentáty, ktorých cieľom je aj civilné obyvateľstvo. Ako to vyplýva z materiálov, ktoré predložil navrhovateľ, ozbrojené konflikty sa uskutočňovali hlavne v severných častiach Pakistanu. V prípade návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu, ktorý síce pochádza z nepokojnej provincie NWFP, môže sa ale vrátiť minimálne do provincie Sindh, Pandžáb a iných, kde ozbrojené akcie neprebiehajú.

Za účelom posúdenia situácie v krajine pôvodu navrhovateľa boli využité aj doklady, ktoré predložila právna zástupkyňa navrhovateľa. Tieto súvisia s dôvodmi navrhovateľa len okrajovo a poukazujú na celkovú nepriaznivú situáciu v oblastiach Pakistanu hraničiacu s Afganistanom. Správa Human Rights Watch za rok 2009 vydaná v januári 2010 poukazuje na to, že ozbrojené skupiny regrutovali do svojich radov aj deti a mladých mužov. V žiadnej správe sa ale neuvádza, že by ozbrojené skupiny vyzvali každú rodinu bývajúcu v pohraničných oblastiach, aby poslali jedného muža z rodiny na boj proti Američanom a ich spojencom. Sú ale na druhej strane informácie aj o tom, že pakistanská vláda rozdala 30 000 pušiek dedinčanom, aby sa sami ubránili militantom z hnutia Taliban v severozápadnej provincii. Vzorom sú tzv. „dedinské milície“ podporované USA, ktoré mali zásluhu

na znížení násilia v Iraku (Zdroj SME 22.2.2009). Okrem toho Odbor dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce vypracoval v júni 2010 informácie o Pakistane, kde čerpal informácie z Amnesty International z mája 2010 a informácie zo Správy o Pakistane za rok 2009 a z tlače za rok 2010.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj krajský súd vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny právny záver o tom, že dôvody navrhovateľa nemožno považovať za dôvody pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Krajský súd nepochybil, ak takého rozhodnutie považoval za zákonné.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav vecí podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie medzinárodnej ochrany žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Podstatou odvolacích námietok navrhovateľa bol nesúhlas navrhovateľa s vyhodnotením bezpečnostnej situácie v krajine pôvodu, keď navrhovateľ odporcovi ako i krajskému súdu vyčítal, že vychádzali zo správ, ktoré neodrážajú objektívnu situáciu v Pakistane.

Predmetné odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani rozhodnutia odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany bolo vydané v súlade so zákonom.

Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ nikdy neprezentoval, že by mu bol uložený trest smrti alebo že by mu hrozilo jeho vykonanie.

K hrozbe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu odvolací súd udáva, že navrhovateľ v priebehu konania pred odporcom nikdy neuviedol,

že by bol objektom takéhoto zaobchádzania. V tejto súvislosti krajský súd poukázal na správy o krajine pôvodu, podľa ktorých pakistanskí navrátilci včítane neúspešných žiadateľov o azyl, nie sú objektom zlého zaobchádzania pri ich návrate do krajiny pôvodu.

K vážnemu a individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti navrhovateľa z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu odvolací súd udáva, že zo správ založených v spise vyplýva, že v Pakistane prebiehajú vojenské operácie medzi vládou a militantnými skupinami, ktorých pôsobenie sa snaží vláda potlačiť. Tieto akcie však prebiehajú v západných pohraničných oblastiach Pakistanu (teritórium FATA, v Severozápadnej pohraničnej provincii ako i v provincii NWFP, odkiaľ pochádza navrhovateľ). Nie je preto možné o Pakistane hovoriť, že na jeho území prebieha vnútroštátny konflikt. Je teda zrejmé, že ak by sa navrhovateľ vrátil do Pakistanu a usídlil by sa mimo uvedených oblastí, nebola by ohrozená jeho osobná integrita z dôvodu svojvoľného násilia nad mieru, ktorá je pre možnosť jeho návratu do krajiny pôvodu úmerná a prijateľná. Podľa správ o krajine pôvodu (Informačná správa Hraničného úradu Spojeného kráľovstva o Pakistane zo dňa 16. apríla 2009), pakistanskí občania sa môžu dobrovoľne kedykoľvek vrátiť do ktorejkoľvek časti krajiny za pomoci programu Medzinárodnej organizácie pre migráciu („IOM“) o dobrovoľnom návrate a reintegrácii spolufinancovanom Európskym utečeneckým fondom. IOM zabezpečuje rady, pomoc so získavaním cestovných dokladov, leteniek a podporuje proces reintegrácie v Pakistane. Pakistan je krajina, z ktorej každoročne veľký počet jej obyvateľov odchádza za prácou a nikto nie je postihovaný preto, že v inej krajine požiadal o azyl a preto navrhovateľovi nehrozí v prípade návratu do krajiny pôvodu žiadne nebezpečenstvo.

Vo vzťahu k forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale bolo by u nich (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelenie či neudelenie doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f/ zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku a rovnako aj dôvodom, pre ktorý požiadal navrhovateľ o azyl a poskytnutie doplnkovej ochrany.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi krajského súdu, ktorý vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že navrhovateľ nespĺnil podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K vysloveným záverom krajského súdu nemá odvolací súd žiadne námietky a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Rozhodnutie odporcu o neposkytnutí doplnkovej ochrany bolo potrebné považovať za zákonné, preto odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods. 1, 2 OSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Odporca nemá zo zákona nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.

V Bratislave 23. augusta 2011

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková